

0) Ήταν

παραμονή Χριστουγέννων και ο ήλιος έλαμπε με δύναμη πάνω από τον ολοκάθαρο ουρανό της μικρή πόλης. Το πρωινό ήταν υπέροχο. Τα πουλάκια τιτίβιζαν χαρούμενα λες και ήθελαν να συνοδεύσουν το τραγούδι των παιδιών που είχαν βγει γεμάτα χαρά για να τραγουδήσουν τα κάλαντα. Οι ολόλαμπρες ακτίνες του ήλιου έκαναν τις σταγόνες του νερού που κρεμόταν από μερικούς ξεχασμένους

σταλακτίτες να ακτινοβολούν σαν μικρά διαμάντια.

1) Ο Νικόλας βρισκόταν στο γραφείο του, πληκτρολογώντας μηχανικά μία παράγραφο για τα χαρακτηριστικά μίας εφοδιαστικής αλυσίδας. Παράλληλα, περίμενε να έρθει η θεία Ματίλντα και ο θείος Αριστοτελίδης, με τους οποίους επρόκειτο να περάσει το υπόλοιπο των διακοπών. Το να μείνει σπίτι τις ημέρες των διακοπών μαζί με τους θείους του δεν ήταν δική του επιλογή. Αν και αγαπούσε πολύ τη θεία Ματίλντα και τον εκκεντρικό θείο Αριστοτελίδη, θα προτιμούσε να ακολουθήσει την οικογένειά του στο ταξίδι τους στην Ρώμη. Αυτό ωστόσο, ήταν κάτι το οποίο δε μπορούσε να γίνει μιας και υπήρχε ένας μεγάλος όγκος εργασιών που απαιτούσε από τον ίδιο μεγάλη προσπάθεια και ακόμη περισσότερο χρόνο ώστε να αποπερατωθεί. Έτσι, αν δεν ήθελε να έχει πρόβλημα με το πανεπιστήμιό του, θα έπρεπε να μείνει στο σπίτι. Ο Νικόλας είχε ήδη συμμαζέψει το σπίτι από το πρωί, είχε βάλει λίγο πιο καλά ρούχα από αυτά που συνήθιζε να φοράει και περίμενε από λεπτό σε λεπτό να έρθουν οι πολυαγαπημένοι του συγγενείς. Ήταν ήρεμος διότι φαινόταν ότι όλα βρισκόταν εκεί που έπρεπε να βρίσκονται, όπως έπρεπε να βρίσκονται και θα συνέχιζε να διατηρεί αυτήν την αντίληψη αν δεν κοιτούσε αφηρημένα στη μαυρισμένη οθόνη του λαπτοπ του. “Τα μαλλιά” αναφώνησε “Ξέχασα τα μαλλιά” είπε και πάλι, ενώ παράλληλα η εμφάνιση ενός ξαφνικού διαπεραστικού ήχου τον έκανε να σηκωθεί από την καρέκλα λες και τον είχε τσιμπήσει σκνίπα. Το κουδούνι είχε χτυπήσει, οι αγαπημένοι του – ξεχωριστοί με το δικό τους μοναδικό τρόπο – συγγενείς είχαν φτάσει.

2) Η θεία Ματίλντα εμφανίστηκε πίσω από την πόρτα με ένα τεράστιο λουλουδένιο καπέλο, το οποίο ταίριαζε απόλυτα με το χρωματιστό της, ανοιξιάτικο φόρεμα. Στα χέρια της κρατούσε μία μεγάλη πιατέλα γεμάτη με πίτες, γλυκά, μελομακάρονα και ένα σορό άλλα καλούδια, τα οποία εξηγούσαν με μεγάλη ακρίβεια το αφράτο της εμφάνισής της. Ο θείος Αριστοτελίδης από την άλλη, ήταν το εντελώς αντίθετο: ψηλός και λιγνός, θαρρείς και μόλις είχε δραπετεύσει από τη μεγαλύτερη πείνα που δοκίμασε ποτέ ο πλανήτης μας. Αυτό ωστόσο, δεν του στερούσε την ικανότητα να χαμογελά συνεχώς και να αστειεύεται με έξυπνο και ευγενικό τρόπο με όλους και με όλα, ιδιαίτερα δε, με την αφηρημάδα και τα σκέρτσα της αγαπημένης του γυναίκας. Ένα από τα σκέρτσα αυτής της υπέροχης γυναίκας ήταν το γεγονός ότι δε μπορούσε να σταθεί ούτε στη σκέψη ενός άνδρα ή ενός αγοριού με μαλλιά μεγαλύτερα του μετρίου. Της προκαλούσε τόσο μεγάλη δυσφορία το συγκεκριμένο θέαμα που έβγαζε σπυριά στα στρουμπουλιά της μαγουλάκια ή τουλάχιστον έτσι έλεγε. Βλέποντας λοιπόν, τα μαλλιά του αγαπημένου της ανιψιού αμέσως παραπονέθηκε ότι ένιωσε αδιαθεσία και ότι έπρεπε να την πιάσει κάποιος διότι διαφορετικά θα σωριαζόταν στο πάτωμα. Ο θείος Αριστοτελίδης έτρεξε να την πιάσει αμέσως, ενώ ο Νικόλας φόρεσε βιαστικά

το μπουφάν του και της υποσχέθηκε ότι θα πήγαινε εκείνη τη στιγμή κιόλας για να κουρέψει τα μαλλιά του.

Ήταν ακόμη μεσημέρι και ο ήλιος έλαμπε με δύναμη πάνω στον ουρανό. Ο Νικόλας δεν ήθελε να στεναχωρήσει τη θεία του, αλλά ήξερε ότι το να κουρέψει τα, μαλλιά του θα τον έβαζε σε μεγάλους μπελάδες. Οι συμμαθητές του τον δούλευαν διαρκώς αποκαλώντας τον φυτό και το μακρύ μαλλί είχε αποδειχθεί καλή πρακτική, ώστε να περιοριστούν τα ανεπιθύμητα σχόλια. Η λέξη γλόμπος στριφογύριζε μέσα στο μυαλό του ασταμάτητα. Ήταν σίγουρος ότι αυτό θα ήταν το νέο του όνομα για τη νέα σχολική χρονιά.

Το κουρείο δεν άργησε να κάνει την εμφάνισή του. Βρισκόταν στη γωνία της διασταύρωσης δύο μικρών, πλακόστρωτων δρόμων, ξεχασμένων από κάποια άλλη εποχή. Ήταν κλειστό. “Μα φυσικά! Παραμονή Χριστουγέννων!” σκέφτηκε από μέσα του. Σχεδόν ασυναίσθητα, ένωσε σε ένα κύκλο τα χέρια του και τα ακούμπησε πάνω στο παράθυρο της πόρτα για να κοιτάξει στο εσωτερικό. Του φάνηκε ότι κάποιος υπήρχε μέσα και αναρωτήθηκε, μήπως έπρεπε να χτυπήσει την πόρτα για να σιγουρευτεί. Πριν προλάβει ωστόσο να κάνει κάτι τέτοιο, το πόμολο της πόρτα γύρισε και η πόρτα παραμέρισε τρίζοντας, αφήνοντας να αποκαλυφθεί το σκοτεινό εσωτερικό της. “Είναι κανείς εδώ;” ρώτησε διστακτικά κάνοντας παράλληλα ένα βήμα προς τα μέσα. Ένα άγνωστο χέρι άρπαξε με δύναμη το δικό του και τον τράβηξε μέσα, ενώ παράλληλα η πόρτα έκλεισε πίσω του με δύναμη. Το μόνο που κατάφερε να ακούσει από όλα όσα άκουσε ήταν “συλλαμβάνεσαι”. Έπειτα τα χέρια του δέθηκαν πίσω από την πλάτη του και τα μάτια του καλύφθηκαν από ένα μαύρο μαντίλι.

Πέρασε πολύ ώρα μέχρι να του αφαιρέσουν το πανί από τα μάτια. Μέχρι τότε το μόνο που αισθανόταν ήταν μία έντονη υγρασία που διαπερνούσε τα πνευμόνια του, θαρρείς και είχανε κατεβεί στα έγκατα της γης. Συνεχώς κατέβαιναν σκάλες με κακοσχηματισμένα σκαλοπάτια, στριφογύριζαν και άλλαζαν πορεία. Ήταν σίγουρος ότι και χωρίς μαντίλι, θα του ήταν αδύνατον να βρει το δρόμο της επιστροφής. Τώρα στεκόταν μπροστά από τρεις μεγάλους τυφλοπόντικες, ενώ πίσω του υπήρχε ένα αρκετά μεγάλο κοινό, επίσης τυφλοπόντικων, το οποίο ήταν στο σύνολό του ντυμένο και στολισμένο θαρρείς και ήτανε χριστουγεννιάτικο δέντρο. “Κατηγορείστε ότι περιφερόσασταν την Άγια μέρας της Παραμονής των Χριστουγέννων ακούρευτος, αναζητώντας κουρείο, ενώ εκείνη τη μέρα απαγορεύεται και το να είσαι ακούρευτος, αλλά και το να ψάχνεις κομμωτή. Σας καταδικάζουμε σε ισόβια παραμονή σας στη χώρα των ακούρευτων”. Ο Νικόλας πήγε να απολογηθεί, αλλά η φωνή του καλύφθηκε από τις φωνές και τις επευφημίες του κοινού για την απόφαση των μεγαλόσωμων τρωκτικών. Οι φύλακες

τον κράτησαν γερά από τα μπράτσα και τον απομάκρυναν από τη μυστική αίθουσα του υπόγειο δικαστηρίου. Όσο απομακρύνονταν το φως από τα κεριά της αίθουσας έσβηνε, ώστε το υπόλοιπο μίας εξαιρετικά μακρινής απόστασης καλύφθηκε μέσα σε σιωπή και σκοτάδι.

Τί θα γίνει άραγε? Θα τα καταφέρει ο Νικόλας.

Τη συνέχεια θα τη μάθουμε αύριο – μεθαύριο.

Μέχρι τότε διάλεξε τη συνέχεια της ιστορίας:

Συνέχεια [εδώ](#)